

Jesús de Natzaret

23. 40. I d'aquesta manera presentà el Nou Testament de l'herència eterna (cf. He 9,15), en el qual l'home renovat per la gràcia de Déu duria una vida nova (cf. Rm 6,4-6), una vida espiritual, i mostrà com era d'antiquat el primer, en el qual el poble carnal, vivint segons l'home vell, si exceptuem uns pocs patriarques i profetes i alguns sants desconeguts que entenien les coses, vivia de manera carnal i desitjava de Déu uns premis carnals i els rebia com a figura dels béns espirituals; per aquesta raó, fet home el Senyor, el Crist, desdenyà tots els béns terrenals per mostrar que s'havien de desdenyar; i suportà tots els mals terrenals que ell manava que se suportessin, perquè no se cerqués la felicitat en els primers, ni fes por de ser en aquests altres infeliços.

Nascut, doncs, d'una mare (Mt 1,18) que concebé sense que cap home la toqués, que romangué sempre intacta, verge en la concepció, verge en el part, que morí verge, i, amb tot, casada amb un fuster; d'aquesta manera destruí qualsevol inflament de noblesa humana. A més, nasqué a la ciutat de Betlem, la qual era tan petita entre les ciutats de la Judea, que encara avui se l'anomena un poblet; i així no volgué que ningú es gloriés en l'excel·lència de cap ciutat terrena (cf. Mi 5,2; Mt 1,18). Es féu també pobre (2Co 8,9), aquell per qui són i de qui són totes les coses creades (Col 1,16), perquè ningú dels qui creguessin en ell no gosés enorgullir-se de riqueses terrenes. No volgué que els homes el proclamessin rei (Jn 18,36-37; 2Co 8,9; Col 1,16), perquè, malgrat que tota criatura dona testimoniatge del seu regne etern, ell havia de mostrar el camí de la humilitat als desgraciats que la supèrbia havia separat.

Passa fam, ell que a tothom dona aliment; passa set, ell que crea tota beguda; i tanmateix espiritualment és pa dels afamats i font per als assedegats (Jn 14,6; Is 53,7). Es fatigà caminant per la terra, el qui se'ns féu ell mateix camí cap al cel. Igualment es mostrà mut i sord davant els qui l'injuriaven (Is 53,7), ell per qui el mut parlà i el sord hi sentí (Mc 7,37). Fou lligat, ell que deslligava els vincles de tota malaltia; fou assotat, el qui tragué dels cossos dels homes els assots de tot dolor (cf. I 53,4). Fou crucificat, el qui posà fi als nostres turments. Morí, ell que ressuscità els morts. Però ressuscità per no morir més (Rm 6,9), perquè ningú no aprengué d'ell a menysprear la mort com si no hagués de viure ja més (cf. 1Co 16,32).

23. 41. Després, afermats ja en la fe els deixebles, s'estigué amb ells durant quaranta dies i a la vista d'ells se'n pujà al cel (Ac 1,3.9; 2,1). Passats cinquanta dies de la resurrecció, els envià l'Esperit Sant que els havia promès, gràcies al qual fou vessada la caritat en els seus cors (Rm 5,5; Ac 1,8), perquè amb ella poguessin complir la Llei no solament sense treballs (cf. Ilri 5,3), sinó amb goig i tot.

La Llei fou donada als jueus en deu manaments, allò que ells anomenen el Decàleg. Ara, però, es resumeixen en dos: estimar Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot l'esperit, i estimar el proïsme com a si mateix (Mt 22,37). Que d'aquests dos manaments en vénen tota la Llei i els profetes, ho digué a l'evangeli el Senyor mateix i ho va mostrar amb el seu exemple.

Cal saber que el poble d'Israel, des del dia que per primera vegada celebraren en figura la Pasqua, sacrificant i menjant l'anyell, amb la sang del qual marcaren els muntants de les portes per assegurar la salvació (Ex 12.1-3; 13,3; 19,1), des d'aquest dia precís, doncs, se n'acompliren cinquanta, i aleshores reberen la llei escrita pel dit de Déu, i ja hem dit que amb aquestes paraules

s'indica l'Esperit Sant; en efecte, el dia que feia cinquanta després de la passió i la resurrecció del Senyor, que és la pasqua veritable (1Co 5,7), fou enviat als deixebles l'Esperit Sant; no ja en unes tauletes de pedra per indicar la duresa dels cors, sinó que «mentre es trobaven a Jerusalem reunits tots junts al mateix lloc, de sobte, com si es girés una ventada impetuosa, se senti del cel una remor. Llavors se'ls van aparèixer unes llengües com de foc, que es distribuïren i es posaven sobre cadascun d'ells» (Ac 2,1-4), i començaren a parlar en diverses llengües, talment que la gent que s'hi aplegà reconeixia cada un la seva pròpia llengua: a aquella ciutat hi solien acudir jueus de tot el món, d'arreu on vivien dispersos, i havien après les diverses llengües de les diverses nacions. A partir d'aquí, predicaren el Crist amb una total confiança, i en el seu nom feien molts prodigis (Ac 2,43; 5,12), fins al punt que l'ombra de Pere que passava tocà un mort i aquest ressuscità.

Però quan els jueus veieren que tants de prodigis es feien en el nom d'aquell que, mig per enveja, mig per equivocació (cf. Mt 27,18; Ac 3,17), havien crucificat, uns, irritats, continuaren perseguint els apòstols que el predicaven, mentre uns altres s'admiraren encara més que, en el nom d'aquell de qui ells havien fet burla quan el creien aclaparat i vençut es fessin tants de mirades; penedits i convertits, cregueren en ell milers de jueus. I ja no eren d'aquells que desitjaven de Déu beneficis temporals i un regnat terrenal, ni esperaven carnalment el rei Crist promès, sinó que entenien i estimaven d'una manera immortal aquell que en carn mortal tant havia sofert d'ells i per ells, i els perdonà els pecats fins a l'efusió de la seva sang, i amb l'exemple de la seva resurrecció els mostrà que d'ell havien d'esperar i desitjar la immortalitat.

Per això, mortificant els desigs terrenals de l'home vell i encesos d'anhel per la novetat de la vida espiritual, tal com havia manat el Senyor en l'evangeli venien tot el que posseïen i en posaven el preu als peus dels apòstols, perquè aquests ho distribuïssin segons el que cadascú necessitava; vivint units en la caritat cristiana, no deien que res fos seu, sinó que tot ho tenien en comú, i tenien en Déu un sol cor i una sola ànima (cf. Mt 19,21; Lc 18,22; 12,33; Ac 2,45; 4,32-34). Més tard ells mateixos foren perseguits pels jueus carnals, els seus conciutadans segons la carn, i foren dispersats (Ac 8,4), perquè gràcies a la seva dispersió el Crist fos predicat més lluny; i així imitaren també la paciència del seu Senyor: ell, mansuet com era, els havia suportat (Jr 11,19; He 12,3), i ara els manava que, tornats mansuets, patissin per ell.

43. Entre aquests seguidors dels sants hi hagué també l'apòstol Pau, el qual s'acarnissava en els cristians (Ac 8,3). Però després, un cop cregué i fou fet apòstol, fou enviat a predicar als gentils l'evangeli (Ac 13,2), i patí coses més greus pel nom del Crist (Ac 9,16; 20,23; 2Co 11,23-28) que les que havia fet contra el nom del Crist. A les comunitats que establí arreu on semblava l'evangeli, els demanava insistentment que, ja que ells venien del culte dels ídols i tot just començaven a servir l'únic Déu, i no els era fàcil de servir-lo venent les seves coses i repartint-les, fessin col·lectes a favor dels pobres entre els sants de les comunitats de Judea que havien cregut en Déu (Ac 24,17; Rm 15,26; 1Co 16,1-4; 2Co 8,9). D'aquesta manera la doctrina apostòlica n'establí uns com a soldats i uns altres com a tributants provincials; i, tal com havia anunciat el profeta, a tots els posà el Crist com a pedra angular, en el qual els uns i els altres, que venien de parets distintes, és a dir, dels jueus i dels gentils, s'ajuntessin amb una caritat autèntica (Ac 4,11). Però després s'alçaren de part dels gentils incrèduls unes persecucions més violentes i més freqüents contra l'església del Crist, i cada dia es complia la paraula del Senyor que deia: «Mireu, us envio com ovelles enmig de llops» (Mt 10,16; Lc 10,3).